Ч. 120 Четвер 1 (13) мая 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Спільні Делеґациї.

Поясненя п. Міністра справ заграничних.

Комисия для справ заграничних угорскої Делеґациї зібрала ся вчера в полудне на перше засїданє, а Міністер справ заграничних гр. Голуховский предложив їй слїдуюче поясненє справ заграничних:

Єсть то для мене — говорив бесїдник — особлива честь, що мене вибрано на наслїдника вельми заслуженого мужа державного, котрий майже через 14 лїт як з щастєм так і зручностию кермував заграничними справами монархії, і за котрого полїтика признана найвластивійшою і найвідповіднїйшою для наших інтересів, так глубоке запустила корінє. Та полїтика, котрої вірним і переконаним приклонником я був завсїгди, дасть ся зазначити слїдуючими короткими словами:

Непохитне удержанє основи, котра не лиш не виключає удержаня найлїпших дружних відносин зі всїми иншими державами без ріжницї, але удержанє таких відносин признає за конечне услівє.

Дружнї відносини, які тепер удержуємо, відповідають отже до того степеня цїлям і задачам нашого союза з Німеччиною і Італїєю, що піддержуванє їх стає для нас як би наказом обовязку. Отже будьте, панове, переконані, що не залишу нічого, щоби відповісти тій задачі.

Мимо особистої зміни в міністерстві справ заграничних, о зміні в напрямі нашої полїтики заграничної, або взагалї о зміні системи абсолютно не може бути бесїди. Результати які осягнено на дорозї тої полїтики, якої доси придержувано ся, суть так вдоволяючої натури що нічого лїпшого не можемо бажати, а то тим менше, що стан річий тим витворений відповідає найвірнїйшим традициям і аспірациям монархії, котра далека від зачіпних змагань, стреміла завсїгди до того, щоби шукати вдоволеня в мирнім розвою межинародних відносин, в скріпленю своєї поваги і державного становища на зверх, як також в підпираню поступу і добробиту народів.

Від послїдної сесиї Делеґаций успішне полїтичне положенє, котре я лише що мав честь сконстатувати, не дізнало ніякої зміни; не виджу на овидї ніякої хмари, котра би в менї могла викликати обаву, що ситуация в часї даючім предвидїти ся, дізнасть заколоту. В виду так спокійних констеляций виджу передовсїм для себе особливе поле дїяльности в безупиннім розвою нашої полїтики торговельної і в стоячій в тїсній з нею звязи рациональній орґанізациї деяких галузий нашого устрою репрезентацийного, а взглядно консулярного.

В тій цїли маю намір виступити перед будучу Делеґацию з проєктами, котрих переведенє зі взгляду на відносини змінені послїдними подіями на далекім Всходї, здають ся бути потрібними.

А тепер позвольте панове, що помину дальші поясненя; я ще занадто коротко в урядї, за надто мало познакомив ся з декотрими подрібними справами мого виділу, щоби запускати ся в основне представленє річи. Остає ся менї ще поручити ся Вашій прихильности і просити, щоб Ви були переконані, що не занедбаю нічого, щоби в будучности позискати також ваше довірє. Не потребую чей увіряти, що як інтереси цїлої Монархії так і інтереси кождої єї части, отже й інтереси Угорщини лежать Менї дуже на серци та що завсїгди буду старати ся репрезентувати їх після мого найлїпшого знаня і совісти.

По бесїдї міністра промовив референт Фальк і сказав, що Делеґация може вже нинї висказати своє одобренє, бо міністер заявив, що буде придержувати ся засад полїтики, котрі від многих лїт одобрювано. Делеґация буде для того з широю симпатиєю відносити ся до дїяльности міністра при переведеню тих засад. — Апоний годив ся також на засади висказані міністром, але зазначив, що треба поставити головну засаду, котрої також і ґр. Кальнокі придержував ся а то засади у відношеню Австро Угорщини до питаня всхідного, іменно зберіганє самостійного национального розвою держав на Балканї і виключенє всякого одностороннього супротив тих держав протекторату або впливу. — Абраний домагав ся зі взгляду на румуньску аґітацию заведеня відповідних укріплень. — Кеґлевич сказав на то, що таке жаданє не відповідає анї бажаням Делеґациї, анї загальному мнїню на Угорщинї.

Допис.

З Боринич.

(Маївка шкільної молодїжи).

Велику несподїванку і радість вчинили дїтворі шкільній ВП. ґрафство Мицельскі урядженєм в дни 8 червня с. р. прогульки до лїса. При сприяючій погодї в суботу прибули

2)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.

(З норвеского).

(Дальше).

Раз в недїлю, коли отець був в церкві, пустував Торберн дома. Оба разом з Асляком кидали до себе сніговими кулями.

— Нї, нї, ти за дуже мене беш, — просив ся Тобберн по кількох хвилях — кидаймо до чого иншого.

Асляк зараз згодив ся на се і они кидали насамперед до малої ялицї, що стояла коло комори, відтак до дверий, а вкінци до вікна комори.

— Не до самого вікна, лише до рам будемо кидати — сказав Асляк.

Але Торберн поцїлив в шибу і зблїд.

— Овва! хто о тім довідає ся? — сказав Асляк, — кидай лїпше!

Торберн кинув, але знов вибив шибу.

— Вже більше не кидаю, — відозвав ся. В тій хвили вийшла з хати его найстарша сестра, мала Інґрід.

— Ти, кидай до неї! — крикнув Асляк. Торберн послухав его, дївчина стала плакати і так вийшла з хати матір. Она заборонила єму кидати.

— Кидай, кидай! — підюджував его Асляк.

Торберн був розгорячений — і він дальше бив дївчину снїгом.

— Хлопче, ти справдї одурів! — крикнула мати і підбігла до него. Він став утїкати, она пустила ся за ним — і так бігали довкола подвіря. Асляк сьміяв ся а мати грозила. Але вкінци таки зловила его в купі снїгу і хотїла его добре перетріпати.

— Я віддам, побачиш, — тут такий звичай!

Змішана мати опустила руку і поглянула на него.

— Сего мусів тебе хтось научити, — сказала і взяла его відтак тихо за руку та потягнула за собою до хати. Анї одним словом не відозвала ся більше до него, лише заходила ся коло менших дїтий і оповідала їм, що вскорі верне отець з церкви до дому. В хатї починало бути дуже горячо. Асляк просив о позволенє піти до свояків і она зараз пустила єго. Але Торберн притих ще більше, коли Асляк відійшов. Єму страшно гуркотїло в животї, а его руки були такі спочені, що прилипали до книжки, коли єї діткнув ся. Коби лише мати не сказала нічого вітцеви! Але просити єї о се він не відважив ся. Всьо довкола него якось змінило ся і годинник на стїнї немов говорив: „Різка-різка, різка-різка!". Він мусів вилїзти на лавку і крізь вікно поглядїти на Сольбакен. Тихо і самітно лежав там хутір, майже цїлком занесений снїгом, яснїв як все в соняшнім сьвітлї і немов сьміяв ся всїми вікнами — а в них не було певне нї одної збитої шиби. Бундючно і весело підіймав ся з комина дим в гору — очевидно, що й там варили їсти для тих, що пішли до церкви. А Сінневе? — она певне виглядає вітця і він безусловно не буде єї бити, як прийде до дому. Він не знав, що має з собою почати і нагле зробив ся незвичайно сердечний супротив своїх сестричок. Для Інґріди був такий добрий, що подарував їй навіть блискучий ґузик, що дістав від Асляка. Она обіймила єго, а й він обвив єї шию рукою.

— Люба мала Інґрід, гнїваєш ся на мене?

— Нї, любий Торберне! Можеш у мене снїгом кидати, скілько схочеш.

Але втім дало ся чути, як хтось в сїнях затупав ногами, обтріпуючи з себе снїг! Се був дїйстно отець! Він виглядав лагідно і усьміхав ся, а се було ще гірше.

— Ну? — спитав, оглядаючись, і дивно, що годинник не упав зі стїни.

Мати поставила перед ним їду.

— Що тут чувати? — спитав отець, сїдаючи за стіл і беручи ложку в руку.

Торберн подивив ся на матїр, аж сльози закрутились єму в очах.

— Всьо добре, — відповіла мати надсподївано поволи і она хотїла ще щось більше сказати, се він добре замітив. — Я позволила Аслякови вийти — додала.

діти під проводом своїх учителів, та учительок піхотою з сіл до ординациї належачих: Боринич, Дроговича, Острова, Городища цетнарского і Юшкович до місця збору о годині 2-ій по полудни в салї шкільній в Бориничах, звідки зі сьпівом на устах вирушили до ліса. З громадкою зволив потрудитись о. Донарович греко-кат. душпастир місцевий, приятель молодіжи, котрий брав з другими удїл в забаві. О годині 7 повернули діти до двора, де уставивши ся перед палатою відсьпівали кілька пісень. Опісля наступила гостина на мураві, де уряджено підвечірок для дітий. Вп. Паньство, мов добрі і дбалі родичі обділяли власною рукою дрібних школярів, приговорюючи до них вельми ласкаво, між тим як учительство покріпляло ся підвечірком устроєним Зарядом двірским на веранді. По підвечірку уставила ся молодіж на ново і відсьпіванем „многая літа" подякувала за щедру гостину.

Лягав вже вечірний сумрак на палату і хати сїльскі, як молодіж переступала пороги двірскої каплиці, щоби враз з Вп. Паньством, о. душпастирем та своїми провідниками зложити горячу подяку перед образом Пресьвятої Діви за весело проведений час на забаві.

Тихий вечер обняв був поцїлуєм, лїси, ниви, луги як діти стали на широкій долинї, де дожидала їх ще одна радість. Штучними огнями, що спалив сам ґр. Мицельский, так дуже розцікавилась була дітвора, що не радо прийшлось їй опускати місце. Але дарма! Вже ждали підводи двірскі в поготовлю, щоб відвезти ущасливлену молодіж домів. Вертала она з дарунками домів, щоб мовляв „голїруч" не вертати до своїх братів та сестричок.

За сей ласкавий труд, якого підняли ся Вп. ґр. Мицельскі, щоби зготовити дітям так велику радість, складаю іменем дітвори і товаришів учителів Вп. ґрафству щире „Спасибіг!"

Стефан Шоробура.

Перегляд полїтичний.

В комісиї буджетовій станула вчера на порядку дневнім справа словіньскої ґімназиї в Цилеї. Референт **Бер** а з ним і другі ліберальні члени комісиї заявили ся против позициї, уміщеної в буджеті на сю ґімназию, а поставили резолюцию, взиваючу власти стирийскі, щоби они висказали свою гадку, чи і де би можна заложити середну школу з німецко-словіньским язиком викладовим для молодежи словіньскої. Пос. **Гальвіх** заявив, що вся лївиця як один муж буде голосувати против сеї позиції і наколи-б она остала ся в меншости, то він єсть уповажнений зголосити вотум меншости. За позициєю промавляли **Герольд**, **Клюн**, міністер просьвіти **Мадейский** і пос. **Пініньский** іменем Поляків. Справи сеї вчера ще не залагоджено і засїданє відложено до нинї.

В парляментї анґлійскім інтерпелював пос. Боблес правительство, чи звістно єму, що Росия обняла часть позички хіньскої, і за то має одержати в застав часть земель хіньских. Секретар Ґрей відповів на то, що не знає о тім нічого. З Льондону доносять також, що Росия висилає свої войска на вірменьску границю.

Іспанцям на Кубі рішучо не веде ся. Ворохобні доси не удало ся їм усмирити, ба она росте з кождим днем а маршалок Кампос висланий на Кубу знайшов ся навіть в дуже прикрім положеню, бо єго сили воєнні суть зовсїм недостаточні. Тим то й поясняє ся нова мобілїзация в Іспанії. Сконстатовано також, що ворохобники на Кубі дістають поміч з полудневих держав північної Америки.

Новинки.

Львів дня 12 червня 1895.

— **Іменованя.** Ц. к. Намістництво іменувало інжинера в Тернополи Теоф. Дунаєвича, комісарем для надзору парових кітлів в повіті збаражскім.

— **Радник двора** ґр. Володимир Лось виїхав до Городенки і до Богородчан, щоби перевести люстрацию тамошних старость.

— **На посаду греко кат. катихита при низшій ґімназиї в Бучачи** розписує ц. к. краєва Рада шкільна конкурс з речинцем до 2 липня с. р. Платня виносить 525 зр. з приписаним активальним додатком.

— **Пос. Барвіньский** був в понедїлок на авдіенциї у Цїсаря. Є. Вел. Цїсар висказав своє вдоволенє, що п. Барвіньский працює в Радї шк. кр. над справами шкільними і заявив, що Рада шк. кр. богато зробила для подвигненя народного шкільництва. П. Барвіньский на запитанє Є. Величества подав, що тепер Рада шк. кр. займає ся орґанїзациєю 5 і 6 клясових шкіл виділових. Є. Вел. замітив, що й число ґімназий збільшує ся і що з перемиских паралельок руских буде утворена окрема ґімназия. Відтак запитав пос. Барвіньского про рускі паралельки в Коломиї, на що відповів пос. Барвіньский, що з слїдуючим роком буде там вже 4 кляси рускі. На то додав Цїсар, що буде там потрібно окремого будинку. Пос. Барвіньский відповів, що Рада шк. кр. має в плянї поставити потрібний будинок для рускої ґімназиї побіч істнуючої там ґімназиї.

— **Іспит зрілости** в ярославскій ґімназиї відбув ся від дня 31 мая до 8 с. м. під проводом краєвого інспектора п. Дворского. До іспиту зголосило ся 21 учеників публичних і 11 екстернїстів. Іспит зложило 23 учеників публичних і екстернїстів, по феріях позволено поправити іспит двом ученикам і одному екстернїстї, репробовано на рік двох учеників, а на необмежений час 4 екстернїстів.

— **Загальні збори товариства шкіл висших** відбували ся через два днї Зелених сьвят в Кракові. Найважнїйшою справою, котра властиво понад проґраму ввійшла на порядок дневний, була справа заложеня жіночої ґімназиї у Львові. Голова товариства др. Пентак заявив, що завдяки записови одної добродійки, товариство імовірно вже з слїдуючим роком шкільним отворить ґімназию жіночу у Львові. Тая ґімназия, хоч з разу з огляду на закони не доведе до практичних цїлий, однак уможливить женщинам висше образованє. Товариство приняло в засаді для ґімназиї жіночої плян науки, котрий тепер обовязує в ґімназиях мужеских, з тою лише ріжницею, що знеснені будуть два степенї науки в деяких предметах, як в істориї всесьвітній, фізицї і історії природописній. (Тепер в ґімназиї учать дотичних предметів в низшій і висшій ґімназиї — в висшій обширнїйше). За знесенем промавляє підготоване кандидаток, котрі при вписї до ґім-

---

— Аж тепер буде — погадав Торберн і зачав бавити ся з Інґрідою, немов би о нічім иншім не думав.

Так довго отець ще нїколи не їв. Вкінци став Торберн числити кождий кусник, що отець брав до уст; але коли дійшов до четвертого кусника, хотїв пересьвідчити ся, кілько він зможе нарахувати між четвертим і пятим кусником і так стратив рахунок. Вкінци отець встав і вийшов. „Шиби, шиби!" дзвеніло Торбернови в ухах і він поглянув, чи в комнаті всї цїлі. Так, були цїлі. Але тепер вийшла й мати. Торберн взяв малу Інґриду на колїна і сказав до неї — так лагідно, що она поглянула єму в очи зачудована:

— Як хочеш, то будемо бавити ся в „Золоту царівну" на луцї — добре?

Она охотно пристала і він сьпівав, хоч ноги під ним дрожали:

Цьвітко ясна,
Цьвітко красна,
Послухай мене:
Коли любков менї станеш,
Нову свиту ти дістанеш
З оксаміту шиту —
Золотом обшиту
Перлами набиту.
Ой ду-ду-ду, да-да-да дї —
Сонце сьвітить на горбі!

А она відповіла:

Золото царице,
Перлонько царице,
Послухай мене:
Не хочу я тебе любити,
Не хочу і свиту носити
З оксаміту шиту —
Золотом обшиту
Перлами набиту.
Ой ду-ду-ду, да-да-да дї —
Сонце сьвітить на горбі!

Але як раз коли забава ставала найвеселїйшою, війшов до комнати отець і пильно поглянув на Торберна. Хлопець притиснув до себе сильнїйше Інґриду і таки не упав зі стільця. Отець відвернув ся, не промовивши нї слова. Минуло пів години, а він все ще не відзивав ся і Торберн мав вже охоту веселити ся, — але не сьмів. Він не знав, як собі се пояснити, коли отець вечером помагав єму розбирати ся і він почав знов легко дрожати. Але отець поклепав єго легко по голові і погладив по лици. Від коли Торберн памятав, не робив сего отець нїколи і єму так якось тепло і легко зробилось коло серця, що єго страх щез, як сніг на сонци. Він не знав, коли дістав ся до ліжка, а що не міг своєї радости виявити нї сьпівом нї криком, то зложив тихо руки на груди, змовив шість разів „Отче наш" наперед і шість разів взад і гадав собі засипляючи, що на цїлім божім сьвітї нема нїкого, кого би він так поважав як свого вітця.

На другий день пробудив ся з величезним страхом; хотїв кричати, а не міг, і єму здавало ся, що отець аж тепер стане єго бити. Але отворивши очи, пізнав на свою велику утїху, що се був тілько сон, хоч рівночасно замітив, що хто инший буде битий, а то Асляк. Земунд ходив по комнатї, а сей єго хід знав Торберн аж надто добре. Не великий, але кріпкий мужчина поглядав від часу до часу зпід своїх насуплених бров на Асляка такими очима, що сей не міг сумнївати ся, що єму грозить. Він сам сидїв на великій станві і то спускав ноги та белендав ними, то знов піднимав їх і підбирав під себе. Руки держав як звичайно в кишенях, а шапку засунув так на чоло, що єго густе, темне волосе виставало як стріха зпід єї дашка. Єго трохи криві уста ще більше скривили ся і він перехиливши на бік голову, водив очима зпід спущених повік за Земундом.

— То правда, твій хлопець здурів — відозвав ся він до Земунда — але ще гірше се, що твій кінь зачарований.

Земунд задержав ся.

— Ти безвстидний драбе! — крикнув він таким голосом, що аж шиби у вікнах забренїли, а Асляк спустив ще більше повіки. Земунд став знов проходжувати ся по хатї, а Асляк сидїв якийсь час мовчки.

— Таки так, кінь зачарований! — І він глипнув очима на господаря, щоби побачити яке враженє зроблять на нїм сї слова.

— Зачарований від дерева — сказав Земунд, все ще проходжуючись. — Ти, непотрібе, спустив в лїсї дерево на коня і тому він не хоче тепер спокійно ходити.

Асляк слухав хвилю, а відтак відозвав ся:

— Про мене, вір собі, що так було! Віра не соромить нїкого. Але я сумніваю ся, чи від того поліпшить ся твому коневи. — При тих словах посунув ся на станві дальше взад і рівночасно закрив собі лице одною рукою.

І дїйстно Земунд приступив до него і сказав тихим, але якімсь зловіщим тоном:

— Ти простий —

— Земунд! — роздав ся благаючий голос від печи — се була Інґеборґ, єго жінка, що хотїла успокоїти чоловіка, а рівночасно заципкувала дитину, котра з переструху стала кричати... Дїтина затихла а також і Земунд замовк; але він ткнув свій як на такого сильного чоловіка дуже малий кулак Аслякови під ніс і держав єго так якусь хвилю а притім нагнув ся і вдивив ся в него своїми від гніву блискучими очима. Відтак став знов ходити по

назиї мають виказати ся, що скінчили другу, а взглядно третю висшу клясу шкіл видїлових. Задля того і число лїт науки в гімназиї жіночій обнизить ся з 8 на 6; в двох найнизших клясах будуть учити головно язиків, передовсїм грецкого і латиньского. По тих двох роках учениця з гімназиї жіночої буде дорівнювати ученикови гімназияльному, котрий прийшов до гімназиї з четвертою клясою шкіл народних. В чотирох висших клясах гімназиї жіночої удїляти ся буде наука в тих самих розмірах, що в гімназиї мужескій. — До видїлу товариства на слїдуючий рік вибрано знов дра Пентака головою, а між видїловими двох Русинів: дра Омеляна Савицкого і Юліяна Дольницкого.

— **Самоубийство.** У Львові при ул. Берка повісив ся оногди 36-лїтний візник Берль Пошкес, жонатий, отець 2-дїтий. Причина самоубийства незвістна.

— **Тисячлїтна ювілейна мадярска вистава,** яка відбуде ся на другий рік в Будапештї, на памятку заснованя мадярскої держави, будить вже тепер загальну цїкавість, а роботи коло неї поступають скоро наперед. Щоби звернути уваґу заграницї на сю виставу, рішила виставова дирекция, що кождий лист, що буде виходити з Будапешту за границю, почавши від 1 липня с. р., буде мати на собі виставову марку. Марки мають бути виготовлені в трех язиках: нїмецкім, французкім і англїйскім і будуть представляти вибір Арпада на мадярского князя. Арпад був першим мадярским володарем в Угорщинї.

— **До коломийского суду карного** спроваджено сими днями — як доносять — війта Івана Оленюка, заступника війта і двох присяжних з Королївки, підозріних о убийство кольонїста Карола Франка, котрого знайдено неживого і страшно покалїченого коло коршми королївецкої. На старшину громадску впало підозрінє длятого, бо в рові найдено тяжко побитого дїда, а той, прийшовши до себе, оповів, що старшина громадска напала его в ночи, оббила і зрабувала у него 31 зр. — Того самого дня в Турцї коло Коломиї оден селянин, піймавши другого, як той пас корову на его пасовиску, в сварцї убив его. Убийника арештовано.

— **Хмароломи** наробили в многих околицях нашої монархиї величезні шкоди. В громадах Шварценбах, Шлятен і Гохволькерсдорф в Австриї знищені всї дороги і мости. В Шварценбах залило ся 15 домів, а потонуло 12 людий. В Гохволькерсдорф падав град величини курячого яйця. Шкоди в тих трех громадах виносять звиж пів мілїона зр. — В многих громадах моравских буря з градом наробила великі шкоди на полях, лугах і виноградниках. Також над Зальцбурґом перейшла градова буря і наробила величезних спустошень. — Велике нещастє навістило лїчничу місцевість Коберсдорф, положену в замкненій серед гір кітлинї недалеко Еденбурґа на Угорщинї. В наслїдок наглих злив, збїгло з сусїдних гір тілько води в долину, що мешканцї не мали часу глядати ратунку. Потоки, пливучи з незвичайною скоростию, дістали ся до хат та понищили все, що по дорозї стрітили. Навіть тяжкі мости не змогли оперти ся. Більша часть місцевости стоїть під водою. З причини, що почтова комунікация перервана, а телеграфічного полученя нема, не можна доси мати правдивого образа о розмірах нещастя. Число жертв в людях значне. Коло Велькерсдорф видобуто з води колиску з живою дїтиною.

— **Чотири особи погибли від грому** в Кадольц-Майберґ, в Долїшній Австриї. Там лютили ся сими днями страшні бурі і в часї одної грім убив двох мужчин, одну жінку і одну дїтину, а ранив девять осіб, котрі всї були на хуторі при роботї.

— **Нещастна пригода на відпустї.** Дня 9 с. м. підчас відпусту в Микулинцях стріляно з моздірів. Один вистріл був так нещасливий, що камінь поцїлив сїльску дївчину та розтріскав їй ногу і хто знає, чи удасть ся нещастну утримати при житю.

— **Огнї.** В Кутисках, товмацкого повіта, згоріло 12 господарских будинків. Шкода около 6000 зр. в малій части обезпечена. Заходить підозрінє, що огонь був підложений. — В Белзци, золочівского повіта, знищив огонь 7 загород; шкода 8500 зр., в переважній части обезпечена. — В Воютичах коло Самбора згоріло три загороди. Шкода звиж 1000 зр. в части обезпечена. — Дня 2 с. м. вибух огонь в Тисьменици з незвістної причини в коморах реальности церковного братства, від чого займила ся каменица братства і пять сусїдних будинків. В коморах, де розпочав ся огонь, був склад патронів для опольченя, около 6000 штук. Ті патрони експльодували і длятого всї бояли ся приступити до огня. О 3-ій годинї рано прибула сторожа огнева з Станїславова і спинила огонь. — Передвчера погорів фільварок в Гливнї під Зборовом. Шкода виносить звиж 30.000 зр. — В Товстім, скалатского повіта погоріло вчера 35 домів.

— **З Самбірщини** одержали ми отсе письмо з просьбою о поміщенє: Велике нещастє навістило нас, бо огонь знищив цїле наше майно. Однако в тім нещастю велику потїху і поміч принесло нам наше товариство „Днїстер“. Четвертого дня по огни з'їхала вже лїквідация, а в кілька день опісля Хв. товариство „Днїстер“ виплатило нам совістно і точно наше відшкодованє. В нещастю правдиво помагає, хто скоро дає! Длятого складаємо на сїм місци Хв. товариству „Днїстер“ сердечну подяку за виплату цїлої обезпеченої суми і желаємо нашому товариству найкраснїйшого розцьвиту! — Гординя дня 8 червня 1895. — Григорий Фурдин, Николай Гинька, Андрій Наконечний, Михайло Москвяк, Дамян Воютицкий, Гринько Гинька, Николай Якимишин, Іван Приставш.

— **Нове озеро.** Як доносить Bosnische Post лучило ся в Плитвици в Боснї рідке явище природи. В великій гірскій кітловинї утворило ся озеро, простору до 10 квадратових кільометрів, а глубоке на 50 метрів. Звідки взяло ся нараз так богато води, доси ще не розслїджено, а також не відкрито куди вода відходить, бо озеро заєдно прибуває. Недалеко західного берега видко на водї величезний вир; там пінить ся вода і здаєть ся, що мусить відходити до якоїсь підземної незнаної печери. Місцеві мешканцї потерпіли в наслїдок того явища великі страти, а богато з них потратило цїлий маєток, бо згадана кітловина була найурожайнїйшою землею в цїлій охрестности. При тій нагоді пригадують собі старцї, як родичі їм оповідали, що ся кітловина була колись дном озера, та що води зникли кудись без слїду за одну ніч.

— **Померли:** У Львові Анеля з Єзерских Беднарска, мати управителя друкарнї товариства ім. Шевченка К. Беднарского, в 83-ім роцї житя; — о. Георгій Сохацкий, сьвященик-ювілят, парох Іщкова, теребовельского деканата, дня 6 червня, в 79-тім роцї житя; — Омелян Гамерский, ученик VI-ої кляси самбірскої гімназиї, дня 7 с. м. в 16-ім роцї житя; — о. Миколай Туркевич, парох в Кореличах, нараївского деканата, дня 7 червня в 47-ім роцї житя, а 23-ім сьвященьства; — Яків Кратко, міщанин в Стоянові; — Михайло Зельский, учитель з Задвіря, в 38-ім роцї житя в Кракові на клїницї.

комнатї, кидаючи на него від часу до часу короткий погляд. Асляк був дуже блїдий; помимо того усьміхав ся одною стороною лиця до Торберна, не зміняючи поважного виразу на лици оберненім до Земунда.

— Господи Боже, дай нам терпеливість! — сказав по хвили, але рівночасно підніс до гори локоть, немов би хотів заслонити ся перед ударом.

Земунд нагле станув, тупнув так сильно ногою, що Асляк аж підскочив на своїй станвї і крикнув, що мав сили:

— Не взивай Бога, ти — —!

Інґеборґ прискочила до него з дитиною на руцї і взяла его лагідно за рамя. Він не глянув на неї, але опустив руку. Она сїла, а він знов став ходити; ніхто не відзивав ся. Але по якімсь часї не міг Асляк видержати і почав на ново:

— Ой так — мав би він тут богато до роботи в Ґранлїден!

— Земунд! Земунд! — просила Інґеборґ. Але заки ще єї голос вспів его досягнути, кинув ся Земунд на Асляка, що наставив ему ногу. Земунд відіпхнув єї, вхопив хлопця за ковнїр і за одну ногу, підніс его до гори і кинув з такою силою о замкнені двері, що они вискочили з завіс, а Асляк вилетів стрімголов до сїний. Мати, Торберн і всї дїти стали плакати і просити о ласку для него — в цїлім домі заволоділа тревога. Але Земунд скочив за Асляком, відкинув на бік розвалені двері, вхопив Асляка другий раз, виніс его з сїний на двір, високо підніс і кинув знов з цїлим розмахом до землї. А коли побачив, що тут було за богато снїгу і хлопчище не міг скалїчити ся, притиснув ему колїном груди і ударив з цїлої сили кулаком в лице. Відтак підніс его ще третий раз, виніс — як вовк, що закинув на себе роздертого пса — на місце, де було менше снїгу, кинув ним ще сильнїйше до землї, припер ему знов колїном груди — і хто знає як було би се скінчило ся, если би Інґеборґ з дитиною на руцї не була кинула ся між них і не розлучила.

— Не роби нас нещастними! — кричала.

Кілька хвиль пізнїйше сиділа Інґеборґ в комнатї, Торберн одягав ся, а отець проходжував ся знов по хатї і від часу до часу попивав воду; але его руки так тряслися, що вода розливала ся з горнятка на землю. Асляк не вертав і по хвили встала Інґеборґ, щоби вийти на двір.

— Сиди тут! — сказав Земунд — немов говорив до якої чужої особи; і она лишила ся.

Однако по якімсь часї вийшов він сам і не вертав. Торберн взяв книжку до рук і учив ся без упину, не зводячи навіть очий в неї, хоч не розумів нї одного реченя.

Трохи пізнїйше було в хатї всьо в давнім порядку; але всїми заволоділо чувство, немов би перед хвилею був у них хтось чужий. Вкінци відважив ся Торберн виглянути на подвірє і перший, кого він там перед дверми побачив, був Асляк, що складав всї свої річи на санки; санки були Торбернові. Хлопець глядів на него з ляком, бо Асляк страшно виглядав. Цїле лице і часть одїня були окровавлені. Він кашляв і заєдно хапав ся за груди. Мовчки глядів на Торберна, а відтак крикнув злісно: „Хлопче, я не можу знести твоїх очий!“ Потім сїв на санки як на коня і поїхав в долину. „Довго ти будеш ждати, заки санки дістанеш назад“, крикнув глумливо, обернув ся ще раз, показав язик і зник на долинї. Так відійшов Асляк.

(Дальше буде).

Штука, наука і лїтература.

— „Розбишаки на рiцї Місісїпі“, повість з житя американьских полїщуків в перекладї К. Вербенка, вийшла передруком з „Народної Часописи“, окремою книжкою накладом Костя Паньковского. Обіймає 609 сторін 8-ки і коштує 80 кр.

Телеграми.

Відень 12 червня. Вчера вечером відбули ся збори робітників, на котрих виголошувано бесїди против теперішного проєкту реформи виборчої. Збори відбули ся зовсїм спокійно.

Рим 12 червня. Президентом палати послів вибраний пос. Вілля 268 голосами. Кандидат опозициї Кастанї одержав 156 голосів: 8 социялїстів віддало свої голоси на пос. Барбара.

Атини 12 червня. Новий кабінет уконституував ся. Теодор Делїяніс став президентом мінїстрів.

Мадрид 12 червня. Покликано 12.000 вояків, що доси були на відпустцї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.